

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 4. Desumpta ex cap. 3. lib. 2. Esdræ, in quo describuntur Nomina
& Ordo eorum, qui portus varias & muros Jerosolymæ restaurabant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

inde moveantur, ut dicant cum Nehemia: *oravi Deum Cæli &c. v. 5. citati cap. pro recuperando hoc thesauro. Verùm quid juvaret: magnis fletibus profequi jacturam loci hujus, aut pro eo ex hostium manibus liberando multas fundere preces, dum ex notissima illa compertum est revelatione: tunc denique locum istum à Christianis fore obtinendum, quando eorum peccata minora fuerint peccatis Turcarum. Si bestia hortum Principis ingressa cum devastant, non adeò iracundiam ejus provocant, ut provocarent Ministri ejus, id facere ausi. Ita Christus non ita ægrè fert, peccata à barbaris commissa, quàm commissa à Christianis, quos verà fide & altiori doctrinâ imbutos in servos elegit. Quare sui corporis custodiam non his, sed barbaris credere voluit, imitatus Scipionem Africanum, qui post insignes victorias de hostibus obtentas, ab Acteo Tribuno inique accusatus connivente Populò in exilium concessit, ibidem moriens mandavit uxori, sepulchro inscribi curet hæc verba, *ingrata patria! non habebis ossa mea.* Hinc Christiane Lector detestare peccata tua, desle ingratitude tuam, quæ unica tantæ jacturæ causa, & cave à patrandis.*

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 3. lib. 2. Esdræ, in quo describuntur Nomina & Ordo eorum, qui portas varias & muros Jerosolymæ restaurabant.

N. 375. *Considera:* **H**umanum caput esse instar Urbis Jerosolymæ variis portis instructæ. Vix enim aperitur oculus, & velut per portam ingrediuntur curiosi aspectus, qui animam ad concupiscendum illi cita provocant. Vix audit auricula, & mens novellis redditur inquieta. Vix pascitur gustus, & hebetari incipiunt Spiritus ad alta nati. Verbò: quot organa sensuum, tot portæ, per quas ad ipsum usque Palatium sedemque animæ ingrediuntur varia, & plerumque noxia rerum terrenarum objecta. Unica has inter portas est, quæ non dispar nomen cum *Porta stercorum*, Jerosolymis data, sibi vendicat, per quam videlicet contractas peccandò sordes efferre oportet. *Os hominis intelligo, in confessionali aperiendum, ut hortatur S. Ambros. lib. 2. de Pœnit. c. 7. delictum proprium pande, ut justificeris: ore enim confessio fit ad salutem.* Sicut enim Dæmon alias capitis nostri portas semper cupit esse apertas, sic istam clausam vult teneri, quando vel maxime

ximè aperienda foret: & sicut homines loquaces efficit, quando eis foret tacendum, ita mutos reddit, quando urget tempus loquendi. Novit callidus hostis: pro salutis æternæ remedio in omni lege requisitam esse confessionem peccati, testabitur id Protoparens noster Adam vix lege naturæ quæsitus, & ad confessionem instigatus à Deo dicente: *Adam ubi es?* testabitur etiam Cain audiens à Deo: *ubi est Abel frater tuus?* in quæ verba S. ait Ambros. interrogat Dominus Cain de fratre, ut moneret eum ad confessionem. Testabitur id ipsum in lege Scripta Moyse, dum Num. 5. Dei nomine præcipit: *Vir sive Mulier cum fuerint ex omnibus peccatis, quæ solent hominibus accidere, & per negligentiam transgressi fuerint mandatum Domini, atque deliquerint, confitebuntur peccatum suum. Testabitur demum in lege gratiæ requiri confessionem peccati tum textus Christi Lucæ 17. v. 14. ite, ostendite vos Sacerdotibus, tum textus Apostoli Jacobi, Christi nomine præcipientis: confitemini alterutrum peccata vestra.* Quare totus in eo occupatur Dæmon, ut cum quibusdam Sectariis vel hæc præcepta perversæ Doctrinæ velò contegat, vel ora hominum per verecundiæ pessulum ocludat. Ita ocluserat ora viro cuidam potenti, de quo sequentem historiam narrat Crombet de perfect. lib. 2. c. 6. Quam nonnihil pro more contractam, tibi subministro Christiane Lector. Patrauerat is facinus, quod fateri gravius ducebat, quam ipsam subire mortem: conscientia tamen stimulis agitatus, nec horam unam vivebat quietam. Cum autem Concionatorem Antyperpiæ audiens intellexisset: neminem teneri illa fateri peccata, quæ memoriâ excidissent; hanc doctrinam tegendo sceleris opportunam ratus, nihil non egit, ut peccati oblivisceretur. Dedit se imprimis variis sensuum illecebris sed quò profundius se spurcitiis inergebat, cò atrocius rodebatur interius. Verme igitur per delicias non extinctò, animum adiecit studiis, quæ attentionem requirunt majorem, ut his mediantibus gravissimos conscientia stimulos obrueret: sed actum egit. Tandem cum audisset, contritione peccata deleri, ad opera poenitentia confugit, in cinere & cilicio non paucis diebus versatus. Verum nec hic atrocissimo vulnere medellam invenit. Quare demum violentâ morte malo finem impositurus, rhedam conscendit, domum ut rediret, à quæ tum aberat. Eò tempore per Brabantiam agebat iter quidam Societatis Prebyter cum socio, quem è rheda sua conspicatus vir, rogavit: comitem itineris se jungeret, vicitque recusantem importunitate suâ. Divinâ potro

contigit Providentiâ Presbyterum per viam multa narrare de peccatorum confessione, sicque tangi ulcus desperabundi hominis, qui indignatus: *quid, inquit, ais tu? unde me nôsti?* reponit Presbyter: talia loqui moris est apud nos, ne vanis discursibus terantur horæ. Nec mireris: nisi fortè aliquid in tua lateat anima, cujus causâ juvari velis? juvetis, ait: Sed quis juvare me poterit, si confiteri renuam? quod planè in æternum non ero facturus. Solatus hominem Spiritualis Pater, bonò sis animò asserit: aliud tibi suggeram remedium. Piâ astutiâ capiendus, & ad frugem reducendus peccator, dum talia audit, illicò statum desperabundi pectoris exponit, ad quævis alia etsi asperrima sint, se offerens præstanda, dummodo sine confessione in gratiam redire possit divinam. Quare totum hac sub conditione se Presbytero subdit. Cùm interim domum rediissent, interrogat: fieri à se quid jubeat? reponit Pater: instrue lætum convivium, & animum mœrore depressû releva. Hòc perfunctus totâ nocte securus dormi, me & sociò meò pro te in oratione vigilaturis, Rediit postridie peccator, & quid ultra agendum sibi, quærens? accepit quædam meditationis puncta, consideranda distributis horis, rogatus insuper, ut conscientia instituat examen, scribatquè quæ venerint in mentem peccata, non quidem, ut ea confiteatur, sed ut de illis clarè perspectis doleat. His omnibus obtemperans tandem à Spirituali Patre ductus est in silvam, & rogatus, an benè excusisset animum? annon fortè hoc, vel illud enorme crimen, (enarrabat propemodùm omnes enormium peccatorum species) recogitasset? tandem tetigit illud ipsum, quod ei fauces adeò præcluserat. Ubi perturbatus miser, horrore concussus, patratum à se ultrò fatetur. Tum benignè jam fatentem reum allocutus Pater: bone vir, longè graviora mei describunt liberi, pro quibus omnibus absolvendis mihi potestas data est: adde cætera, quæ scripsisti in tabula, & ab omnibus eris absolvendus, si de illis pariter doleas. Procidit ille in genua, & ritè confessus beneficium absolutionis obtinuit, domumque lætò animò reversus est. Dein alibi copiam nactus, confessarium suum alloquendi, inquit; ò Pater; peccatorum confessio quàm securum & quietum me reddidit! hæc ultima pœnitentis verba altè ruminans Christiane Lector, si verecundia tibi portam stercorum præcluserit, haud dubiè illam imposterum laxissimè aperies in confessionalis, ut civitas animæ tuæ, expulsis per confessionem sinceram peccatis, hilares quoque agat dies.

FASCI-